

promjenljivom svijetu želja i potreba da nas vodi. Kako se to ne bi dogodilo, uvijek iznova treba podsjećati da se Isus predstavlja kao onaj koji vodi do punine života. Međutim, ta punina života ne ostvaruje se ovdje na zemlji, nego tek nakon ovozemaljskog života. Iznimno je važno uočiti da se

posljednji smisao našega života nalazi izvan ovoga svijeta, u punom zajedništvu s Bogom i njegovim odabranicima. Bog nam ne može sada dati ono što nam je obećao dati poslije. Mi redovnici, iz druženja s Njim kroz molitvu i radosno služenje drugima, znak smo te novosti koja će tek doći.

Ako se osoba zatvori samo u ovozemaljsku perspektivu, teško će imati snage i motivacije ići do kraja Njegovim putem. Ako se pak otvori, bit će blagoslov za sve koje susreće. Snaga onostranog, koja zrači preko takvih Božjih ugodnika, izazov je i poziv drugim ljudima da se odvaže u avanturu s Bogom. A Bog kao Bog - još nikoga nije osiromašio. Štoviše, usrećuje svoje odabranike prethodno ih šaljući da druge usrećuju: pronalaze zalutale, podižu razočarane, smiruju tjeskobne.... On gradi mostove, spaja ljude, ozdravlja odnose, vraća nadu.

Može i sam to činiti, ali ipak želi i ljude uključiti u svoje planove, jasno, ukoliko mu se prepuste. Toliko je kreativan da pokatkad i najrevniji ne prepoznaju svako Njegovo djelovanje. Toliko je brižan da ponekad ostavlja stado, a cijeli se daje u potragu za odbjeglom ovčicom.

I s papom Franjom možemo zaključiti da takve redovnike danas trebamo; ljude duha koji unatoč svemu vedro gledaju u budućnost, otvorene i dinamične osobe koje ne grade zidove, već mostove, osobe koje traže i nalaze ljude na periferiji života te im pomažu duhovno i materijalno. Da, trebamo takve ljude koji će stati pred Bogom i ovim sve oholijim društvom koje Boga sve manje treba. Trebamo proroke poput Jone, kao one koji će skandalozno bogatom i još skandaloznije siromašnom svijetu ukazivati na nepravde, zalagati se za siromašne, vraćati nadu apatičnom naraštaju i uporno

braniti primat duhovnoga nad materijalnim.

Promatrajući sve zlo što se po svijetu događa, čovjek se lako obeshrabri i upadne u apatiju. Suočen s tolikim problemima, učini se tako malenim i nedostatnim za bilo koji ozbiljniji pokušaj promjene nabolje. Sv. Franjo, taj nepopravljivi optimist, nikako se ne bi složio sa spomenutom pasivnošću i zatvorennošću u svoj mikrokozmos. Poznata je njegova izreka koja nam itekako dobro može pomoći u prevladavanju gotovo sveprisutne rezignacije. On na jednom mjestu zapisa: „Počni od onoga što je nužno, potom učini ono što je moguće, pa ćeš brzo učiniti i nemoguće.“ Čini se nemogućim danas zadržati mir i životnu vedrinu na sve uzburkanijem moru života. Zbog toga su sve dragocjeniji ljudi koji to postignu, koji umjesto nametnutog ritma slijede svoje srce, čiji otkucaji razbijaju tišinu i čija prisutnost posvećuje.

BITI UZ ČOVJEKA

fra Duje Botteri

Biti za druge u ovom svijetu znači biti čovjek molitve. U molitvi koja nas ispunja Duhom Gospodnjim i „osposobljuje za svako dobro djelo“ (Heb 13,21) nalazimo snagu koja nam je potrebna za djelo ljubavi. Sv. Franjo, utemeljitelj našega reda, u Potvrđenom pravilu kaže da braća „ iznad svega moraju željeti imati Duha Gospodnjega i njegovo sveto djelovanje“ (PPr 10,8). Da bismo mogli suosjećati s drugima, moramo naučiti disati Božjim Duhom, imati udio u Božjem životu. Tako postajemo Božji suradnici. Duša koja moli ulazi u preobrazbu. Tragom ove misli razmišljat ćemo ovdje o susretu s tajnom koju naziremo, s pozivom koji slušajući upoznajemo.

U dubini duše osjećam jedan glas, vapaj za koji vjerujem da mi ga je Gospodin usadio. Čujem ga često, budi me, ne da mi počinka! Čujem taj poziv i sretan sam kad ga slijedim, kad slušam i provodim u djelo riječi kroz koje ga shvaćam. Nemoguće mi je u

potpunosti izreći tu silu koju osjećam. Kad ga naposljetku ipak uspijem sjediniti ili barem vezati s konkretnim riječima, tada sam zadovoljan jer sam uspio naslutiti kakav je to glas. Počinjem shvaćati da ću to najbolje izreći i čuti slušajući, upijajući riječi iz samih Božjih usta jer Gospodin dobro zna kako smo sazdani, zna što nam je potrebno. Davno je izrekao i izriče uvijek i neprestano, izriče stalno taj poziv. Čini to jer želi da jasno shvatim, da spoznam; ono što u meni izvodi nije nemir zbog promašenog puta, već poziv da napravim novi korak. Možda je to poziv na svetost!? Poziv da otkrijem puninu života!? „Pođi za mnom!“ (Lk 5,27) „Budite sveti!“ (Mt 5,48) „Trudite se ući(...)!“ (Lk 13,24). To je to, osjećam da se slaže s ovim plamenom koji primjećujem u grudima. Slaže se i čini mi se da ga još jače razbuktava.

Kroz tišinu u dubinu

Mnogi slušaju Riječ, a ipak rijetki čuju taj glas. Zato Isus kaže: „Pazite, dakle, kako slušate“ (Lk 8, 18). Taj glas, taj sveti nemir, taj poziv, čuje se u tišini. Tišina i samoća su često uvjet za duboku molitvu. Bez nje mi „ne možemo učiniti ništa“ (Iv 15, 5) jer tu susrećemo onoga koji jedini može izvesti u nama „i htjeti i djelovati“ (Fil 2, 13). Često je susret s tišinom jako težak. Navire tjeskoba, grč, bol. Silan vjor lomi hridi, vjeter sve raznosi. Susret je ovo s pravim stanjem duše. Susret je ovo u kojem se doživljava bol zbog razlike između Božje dobrote i moje grješnosti. Peče taj oganj. Ustrajati u ovom susretu je teško, najteže što čovjek doživljava. „Ali tko ustraje do svršetka, bit će spašen“ (Mt 24, 13). Ustrajati se čini nemogućim. Ipak, postoji jedno blago svjetlo koje se samo živim očima vjere vidi. Samo uz bolne vapaje duše, samo uz pogled uprt u „začetnika vječnoga spasenja“ (Heb 5,9) moguće je doživjeti lahor mira. Blagi, nježni glasovi svjetla tada se čuju i padaju na uzoranu zemlju duše. Sjeme tada posijano, sigurno će donijeti plod. To je ispunjenje Božjih riječi iz knjige proroka Izaije: „Kao što daždi i sniježi s neba bez prestanka dok se zemlja ne natopi, oplodi i ozeleni da bi dala sjeme sijaču i kruha za jelo, tako se riječ koja iz mojih usta izlazi ne vraća k meni bez ploda, nego čini ono što sam htio i obistinjuje ono zbog čega je poslao“ (Iz 55,10-11).

Istinsko bratoljublje

Ako pažljivo promatramo, možemo naučiti prepoznavati način Božjeg djelovanja u duši. Ako iskreno oslušujemo, sa željom za istinom koja može biti drukčija od naših očekivanja, zadobit ćemo dragocjeni

dar razlučivanja. Taj dragocjeni biser razlučivanja pokreta duše „blago je skriveno na njivi“ (Mt 13,44-46). Treba sve prodati da ga se domognemo. Gospodin traži potpuno predanje, traži da ostavimo sve. Još uvijek možemo promašiti put, pasti misleći da stojimo, vratiti se valjanju u blatu. Zbog toga je dobro da potičemo jedni druge, da zajednički razvijamo strategiju za borbu koju na koncu svatko mora osobno proći. Svi moramo stajati sami pred „živom i djelotvornom Božjom riječju koja dopire dotle da dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu“ (Heb 4,12). Ako tako budemo činili, blago nama. Bog će tada sigurno biti prepoznatljiv u našoj sredini, vidjet će se jasno da je zemlja ozelenila i dala plodove. Moći ćemo tada hraniti gladne tim kruhom Božjeg Duha! Ako tako budemo činili postat ćemo slobodni, moći ćemo živjeti u miru, jer imajući udjela u božanskom životu i naši će odnosi postati sveti, božanski.

Povezanost s bratom čovjekom samo je odraz naše povezanosti s Bogom. Ako imam „misao Kristovu“ (1 Kor 2,16), ako ljubim Kristovim srcem, tada ljubim u čovjeku ono Božje, onaj korijen u kojem sam i sam ukorijenjen, onaj temelj na kojem sam i sam nazidan. Ako se ugrađujemo kao živo kamenje, naslonjeni jedni na druge, tvorimo „duhovni dom“, čvrstu kuću koja je sagrađena na stijeni i koju ni bujice ne mogu odnijeti.

Možda je ovaj način izražavanja pomalo težak. Pokušat ću zato misao vodilju ovog razmišljanja osvjetliti i jasnim primjerom bl. Majke Terezije. Mislim da je ona prava franjevka, primjer koji govori o načinu življenja karizme sv. Franje danas. Uvijek je nastojala imati „Duha Božjega i njegovo sveto djelovanje“ (PPr 10,8). Njezino „biti uz čovjeka“ izraslo je i donosilo plodove iz dubokog mističnog susreta s Kristom. Dopustila je Bogu da u njoj izvede svoje djelo. Dok čitamo pisma koja je pisala u dubokom povjerenju prema svojim ispovjednicima, imamo priliku upoznati njezinu dušu. Kao i Franju i nju je slomio susret s gubavcem, s bratom čovjekom koji pati, leži sav u crvima na ulici velikog grada. Nakon ovog susreta, prepoznavši u tom liku Krista, doživjela je poziv unutar poziva, obraćenje unutar obraćenja! U tišini svoga srca čula je Kristov glas: „Žedan sam“ (Iv 19,28). Prolazeći silnu borbu dopustila je da joj ova riječ, „oštrija od svakog dvosjekla mača“ (Heb 4,12), prodre do dna bića.

Dragocjen je primjer koji nam je dala. Kao franjevac osjećam se posramljen videći spremnost kojom je ta krhka žena kročila stopama našeg Utemeljitelja. Ipak, dok promatram njezinu malenost, budi se u meni nada: ako je ona mogla Kristu služiti po primjeru sv. Franje, možemo i mi, Duh Božji sigurno želi i u nama izvesti svoje djelo! Odvažimo se ući u „borbu koja je pred nama“ (Heb 12,1). Otkrijmo „život s Kristom u Bogu sakriven“ (Kol 3,3). Ako želimo biti blizu čovjeku, ne bojmo se prolaziti uskim putem molitve, ućeci se Božjem načinu djelovanja u svijetu kojem smo poslani. „O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život i malo ih je koji ga nalaze!“ (Mt 7,14). Budimo ljudi koji pronalaze taj put i idimo ustrajno njime!

